

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 101/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. G. a Ing. J. G., obaja bytom K., zastúpených advokátkou JUDr. I. R., K., pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 23/2011 z 20. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. G. a Ing. J. G. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2012 faxom a 31. januára 2012 osobne doručená sťažnosť Ing. J. G. a Ing. J. G., obaja bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 23/2011 z 20. októbra 2011.

2. *Sťažovatelia v sťažnosti uviedli: „Dňa 14. 11. 2008 podal na Okresnom súde Košice II navrhovateľ JUDr. M. M. návrh na vydanie platobného rozkazu proti sťažovateľom, ktorým žiadal, aby súd uložil sťažovateľom povinnosť zaplatiť mu sumu 1 273 481 Sk s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že bol ručiteľom úveru, ktorý bol sťažovateľom ako dlžníkom poskytnutý veriteľom S., a. s.. Navrhovatelia nedodržali podmienky úverovej zmluvy, preto ho S., a. s. vyzvala, aby dlh za odporcov uhradil. Dňa 14. 7. 2006 S. uhradil sumu 1 273 481 Sk a po vyplatení tejto sumy mu bola odovzdaná kvitancia, ktorá potvrdzuje zánik predmetnej pohľadávky jej splatením. Na tomto právnom základe sa domáhal, aby súd vydal proti odporcom platobný rozkaz.*

Platobným rozkazom zo dňa 2. 12. 2008, súd uložil sťažovateľom zaplatiť sumu požadovanú navrhovateľom spolu s príslušenstvom, a uhradiť navrhovateľovi trovy konania.

Proti tomuto platobnému rozkazu podali sťažovatelia odpor a žiadali návrh navrhovateľa zamietnuť. Súd prvého stupňa po tom, čo bol platobný rozkaz podaním odporu zrušený, vo veci vykonal pojednávania a rozhodol v súlade s návrhom navrhovateľa rozsudkom sp. zn. 41 C/177/2009. Proti tomuto rozsudku podali dňa 22. 12. 2010 sťažovatelia odvolanie a navrhovali odvolaciemu súdu - Krajskému súdu v Košiciach, rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh v celom rozsahu zamietnuť. Krajský súd v Košiciach svojim rozsudkom sp. zn. 2 Co/23/2011 zo dňa 20. 10. 2011 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a zaviazal sťažovateľov zaplatiť navrhovateľovi trovy konania. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach bol právnej zástupkyňi sťažovateľov doručený dňa 29. 11. 2011.“

3. *Sťažovatelia v sťažnosti ďalej uviedli: «Sťažovatelia sa v konaní bránili tým, že pokiaľ navrhovateľ uhradil S., a. s. sumu nad 133 000 Sk , plnil tak bez právneho dôvodu, keďže zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplývalo, že by S., a. s. využila svoje právo zakotvené v článku II ods. 4 úverovej zmluvy, podľa ktorej bola oprávnená žiadať splatenie*

celého úveru pred dohodnutou lehotou splatnosti, ak je dlžník v omeškaní so splatením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.

Túto obranu súd prvého stupňa neakceptoval, pričom vo vzťahu k odôvodneniu svojho skutkového a právneho názoru o tejto otázke uviedol, že v čase keď S., a.s. vyzvala žalobcu na splnenie ručiteľského záväzku, bolo „viac než zrejme“, že sťažovatelia - žalovaní svoj záväzok nesplnia, a to jednak preto, že ich dlh na úvere predstavoval sumu 133 000 Sk, ako aj z dôvodu „že záložné právo v prospech S. bolo oslabené záložným právom žalobcu“. V tejto súvislosti túto situáciu podriadil pod ustanovenie § 306 Obchodného zákonníka, podľa ktorého nie je potrebné vyzývať dlžníka na splatenie celého dlhu, ak je nepochybne, že dlžník svoj záväzok nesplní ani v primeranej lehote.

Súd prvého stupňa v rámci citácie ustanovenia § 306 Obchodného zákonníka vložil svoj vlastný doplnok za slovo nepochybne v znení: „vzhľadom na opakované neplnenie“.

Sťažovatelia namietali v podanom odvolaní predovšetkým skutočnosť, že v konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že by žalobca bol veriteľom vyzvaný na zaplatenie celého dlhu. Z tohto dôvodu nemožno jeho plnenie nad sumu 133 000 Sk považovať za plnenie ručiteľského záväzku. Poukazovali na ustanovenia právnych predpisov, ktoré neumožňovali právny a skutkový záver urobený súdom prvého stupňa, že v predmetnej veci nebola potrebná výzva veriteľa S., a.s. na zaplatenie celého dlhu.

Odvolačný súd vo svojom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, zrekapituloval priebeh konania, stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam sťažovateľov uviedol, že aj pri ustanovení § 548 Občianskeho zákonníka platí výkladové pravidlo, podľa ktorého výzva ručiteľovi nie je potrebná, ak by bola nemožná, alebo celkom zbytočná...

Podľa ustanovenia § 61a ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom od 1. 9. 2005, teda v čase keď žalobca uhradil S. celý dlh, platilo: „Exekučné konanie na záloh možno viesť iba vtedy, ak oprávnený je záložný veriteľ, alebo záložný veriteľ s exekúciou súhlasí.“

Z citovaného ustanovenia Exekučného poriadku vyplýva nepochybne, že záložný veriteľ S., a. s. svoje exekučné právo nemohol mať žiadnym spôsobom oslabené, keďže exekučné konanie na predmet zálohu nehnuteľnosť - rodinný dom v k. ú. K., sa mohlo viesť len s jeho súhlasom. Súd, ktorý rozhoduje v občianskom súdnom konaní o nárokoch účastníkov konania, nie je oprávnený neaplikovať na ne právne predpisy, ktoré tieto právne

vzťahy upravujú, alebo si vyberať, ktoré ustanovenia právnych predpisov zoberie pri právnom posudzovaní tej ktorej veci do úvahy, a ktoré nie. Ak súd prvého stupňa odmietol obranu sťažovateľov poukazujúc na „oslabenie záložného práva S., a. s.“ tento svoj záver nijako nezdôvodnil a navyše nijakým spôsobom právne nezdôvodnil akým spôsobom sa vyrovnal s ustanovením § 61a ods. 2 Exekučného poriadku...

Naopak, ustanovenie § 306 ods. 1 stanovuje, že písomná výzva veriteľovi nie je potrebná, ak je nepochybne, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu.

Súd prvého stupňa však uvedenú časť citovaného zákonného ustanovenia, „najmä pri vyhlásení konkurzu“ nespomína, namiesto toho ju nahrádza svojim vlastným slovným spojením „vzhľadom na opakované neplnenie“.»

4. Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľov - na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 prvá veta Dohovoru a právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 v spojení s ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co/23/2011 zo dňa 20. 10. 2011, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní namietaného práva sťažovateľov.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co/23/2011 zo dňa 20. 10. 2011 a vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľom všetky trovy tohto konania.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Podstatou sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie ich základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s ods. 4 ústavy a práva spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 23/2011 z 20. októbra 2011. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 41 C 177/2009 z 8. novembra 2010. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 30. novembra 2011.

Predmetom konania pred všeobecnými súdmi bola žaloba o zaplatenie sumy 1 273 481 Sk s prísl., ktorú podal žalobca proti sťažovateľom z titulu, že ako ručiteľ splatil úver sťažovateľov, ktorí boli v omeškaní s jeho plnením. Sťažovatelia predovšetkým tvrdia, že všeobecné súdy nesprávne interpretovali ustanovenia týkajúce sa povinnosti ručiteľa splniť dlh dlžníka podľa § 306 Obchodného zákonníka, ako aj ustanovenie § 548 Občianskeho zákonníka, a namietajú, že v konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že by žalobca bol veriteľom vyzvaný na zaplatenie celého dlhu. Sťažovatelia tiež tvrdia, že všeobecné súdy pri rozhodovaní nevzali do úvahy ustanovenie § 61a ods. 2 Exekučného poriadku.

14. Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 41 C 177/2009 z 8. novembra 2010 vyplýva:

„Súčasťou zmluvy o úvere bola aj zmluva o zriadení záložného práva na nehnuteľnosť žalovaných - rodinný dom... Z tvrdenia žalobcu, ktoré žalovaní nespochybnili a je podložené aj dokladmi nachádzajúcimi sa v spise, je nepochybné, že na rovnakú nehnuteľnosť žalovaných bolo zriadené záložné právo v prospech žalobcu a to zmluvou o zriadení záložného práva zo dňa 17. 12. 2004..., ktorá bola uzavretá spolu s exekučnou notárskou zápisnicou... Jej obsahom bola i zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalobcom ako veriteľom a Ing. J. G. spolu so S. s. r. o. ako dlžníkom. Na základe tohto exekučného titulu vzniklo na rodinnom dome exekučným príkazom sp. zn. Ex 296/07 AM, Z 5403/09, pol. vz... v prospech žalobcu aj exekučné záložné právo na nehnuteľnosť. Pre vymáhanú pohľadávku sa nehnuteľnosť exekvuje a bolo tomu tak aj v čase, keď S. a. s. vyzvala žalobcu na splnenie ručiteľského záväzku. V období roku 2006 bolo viac než zrejmé, že žalovaní svoj záväzok nesplnia a to jednak z dôvodu, že ich dlh na úvere predstavoval sumu 133.000,- Sk ako aj z dôvodu, že záložné právo v prospech S. a. s. bolo oslabené záložným právom žalobcu. Danú

situáciu možno subsumovať pod § 306 Obchodného zákonníka; kedy nie je potrebné vyzývať dlžníka na splatenie celého záväzku pretože je nepochybné (vzhľadom na opakované neplnenie), že dlžník svoj záväzok nesplní ani v primeranej lehote. Mimo to je potrebné uviesť, že z článku IV uzavretej zmluvy vyplýva, že banka môže požadovať splatenie celého úveru, ak je dlžník v omeškaní so splatením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky, viac než 3 mesiace, čo bolo v prejednávanej veci nepochybné dané, keďže výška nezaplateného úveru predstavovala sumu 133.000,- Sk, keď jedna splátka bola 19.000,- Sk.

Priamym právnym následkom tohto skutkového stavu bola povinnosť žalobcu zaplatiť sumu záväzku, ktorého obsah je daný jeho ručiteľským vyhlásením obsiahnutým v zmluve o úvere. Ak teda zaplatil sumu 1.273.481,- Sk, splnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy a zákona; preto toto jeho konanie nemôže byť plnením bez právneho dôvodu, ako naznačovali žalovaní vo svojich vyjadreniach.“

15. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sp. zn. 2 Co 23/2011 z 20. októbra 2011 konštatoval:

„Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.) a k odvolacím námietkam žalovaných dodáva:

Aj pri ust. § 548 OZ platí výkladové pravidlo, že písomná výzva veriteľa dlžníkovi nie je potrebná, ak by bola nemožná alebo celkom zbytočná.

Z obsahu úverovej zmluvy II. bod 4 vyplýva, že splatnosť celého úveru nastáva, ak je dlžník v omeškaní s platením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Z výzvy zo 7. 6. 2006 vyplýva, že výška omeškanej čiastky je 133.000,- Sk, pričom mesačné splátky boli 19.000,- Sk teda je nesporné, že v čase výzvy žalovaní ako dlžníci boli v omeškaní s platením viac než dvoch splátok, takže boli splnené podmienky na to, aby veriteľ mohol požadovať splnenie celého, dlhu, inak povedané nastala splatnosť celého dlhu. Tým že boli splnené podmienky preto, aby s. bola oprávnená žiadať splatenie celého úveru pred dohodnutou lehotou splatnosti naraz, odvolací súd mal za to, že jej konanie spočívajúce v prijatí celého dlhu, nielen dlžných splátok, od ručiteľa, je potrebné hodnotiť ako prejav jej vôle v súlade s bodom 4 článku II úverovej zmluvy uzavretej medzi S. a žalovanými. Navyše žalobcom zaplatená suma bola zúčtovaná na úver žalovaných

titulom jeho ručiteľského záväzku, preto v žiadnom prípade jeho plnenie nemožno hodnotiť ako bezdôvodné obohatenie.

Nebolo možné prihliadať ani na ďalšiu odvoláciu námietku, z ktorej vyplynulo, že v konaní navrhovali vypočítať zamestnankyňu S. a preukázanie tvrdenia, že s pracovníkom viedli rokovanie o možnosť splatenia omeškaných splátok, príp. inej forme usporiadania ich vzťahov, pretože ako to správne konštatoval aj súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia, výsluch uvedenej svedkyne nebol rozhodujúci pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, t. j., či v danom prípade zo strany žalobcu došlo k splneniu ručiteľského záväzku za žalovaných ako priamych dlžníkov a v akej výške toto plnenie bolo poskytnuté.

Z uvedených dôvodov ako už bolo vyššie uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.“

16. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

17. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej

neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

18. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

19. Rozsudok krajského súdu bol založený na záveroch z vykonaného dokazovania prvostupňového súdu. V napadnutom rozsudku sú uvedené skutkové okolnosti veci a odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia veci. Krajský súd sa stotožnil s interpretáciou dotknutých právnych predpisov (predovšetkým § 306 Obchodného zákonníka) uskutočnenou v rozsudku okresného súdu sp. zn. 41 C 177/2009 z 8. novembra 2010 a interpretáciou obsahu uzatvorenej úverovej zmluvy a konštatoval, že veriteľ bol jednak oprávnený žiadať splatenie celého úveru pred dohodnutou lehotou splatnosti naraz, a navyše, že konanie veriteľa spočívajúce v prijatí celého dlhu od ručiteľa bolo potrebné hodnotiť ako prejav vôle veriteľa v súlade s podmienkami úverovej zmluvy. Krajský súd tiež v závere uviedol, že prijatie plnenia veriteľom vzhľadom na jeho právny dôvod (splatenie úveru sťažovateľov, ktorí boli v omeškaní s plnením) z titulu ručiteľského záväzku žalobcu nemožno hodnotiť ako bezdôvodné obohatenie.

Krajský súd sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych

predpisov boli vykonané ústavne súladným spôsobom. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nevykazuje znaky svojvoľnosti alebo arbitrárnosti a závery v ňom uvedené v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie nie sú ústavne neudržateľné. Krajský súd v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľov a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, pričom toto rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne, respektíve nepreskúmateľné.

20. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti neboli zistené také skutočnosti, ktoré by umožňovali vysloviť porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 23/2011 z 20. októbra 2011. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

21. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľov ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2012